

Heini Stucki

HOMO HELVETICUS

• 26. 6. - 24. 8. 2009 •

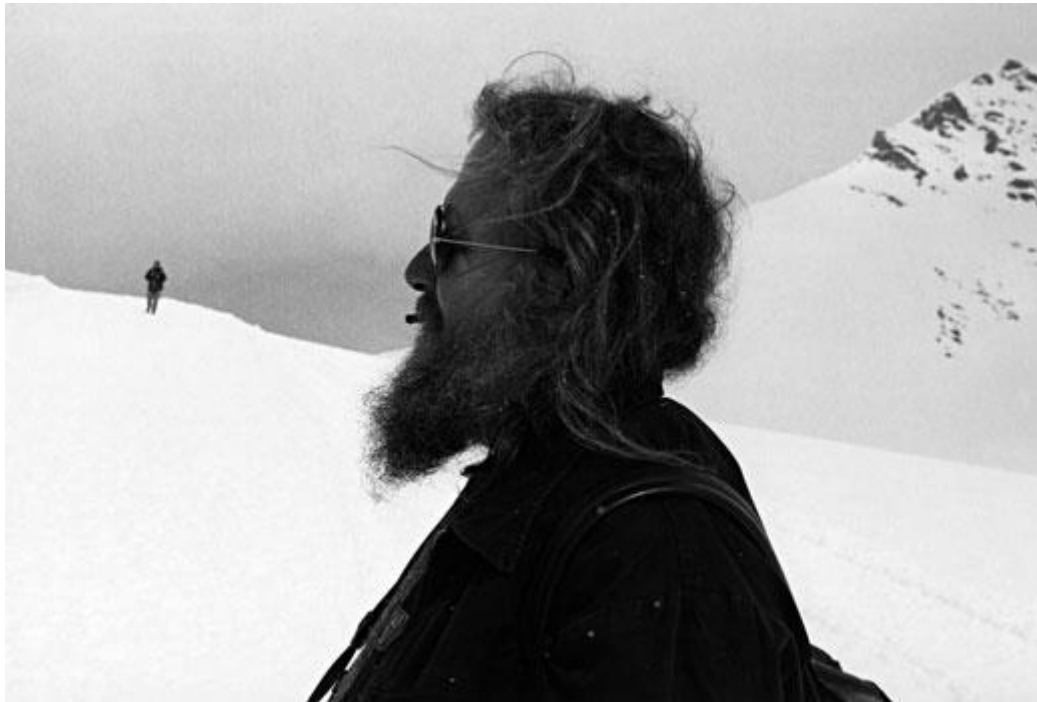

Foto Ladislav Drezdowicz

Heini Stucki se narodil 25. 10. 1949 v Bernu. Vyrůstal v Ins v kantonu Bern. Zde navštěvoval základní školu a gymnasium. 1969-1972 studoval na švýcarské škole fotografie ve Vevey.

Od roku 1972 pracuje jako samostatný fotograf a publikuje v časopisech: Das Magazin, Du, Neue Züricher Zeitung, Schweizer Illustrierte, Bund, Berner Zeitung a dalších.

V roce 1984 obdržel švýcarský grant a v roce 1990 ocenění komise kantonu Bern pro film, fotografii a video.

Společné výstavy

1980 Galerie 2016, Hauterive

1981 Švýcarská nadace pro fotografii, Zürich („Mladá generace švýcarských fotografů“), putovní výstava

1982 Musée d'Art et d'Histoire, Fribourg. Triennale mezinárodní fotografie

1982 Volkhochschule, Schwarzenburg („Krajina v malířství a ve fotografii“)

1983 Foto Galerie, Bern („Fotografové z Bernu“)

1988 „Mai de la Photo“, Reims, Francie

1990 Photoforum PasquArt, Biel („Bílý průmysl v minulosti“)

1990 Centre Valaisan du Film, Martigny („Valis a vy“), putovní výstava

1991 Fotofolie, Zürich („Hříšně smyslné“)

1994 Kunsthaus Zürich („Friedrich Dürrenmatt, spisovatel a malíř“)

1995 Kunsthaus, Langenthal

1997 Galerie Steiner, Erlach („Sedum stromů, sedum umělců“)

1997 Galerie 25, Siselen

1998 Forum švýcarské historie, Schwyz („Švýcarsko mezi 1848 a 1998“)

1999 -2003 („Emmental“), putovní výstava

2001 Haus für Kunst, Uri, Altdorf („Země hor“)

Samostatné výstavy

1974 Kunstkeller, Biel

1976 Galerie Dorothee Freiburghaus, Bern

1976 Putovní výstava WWF: „Vražda ve Velkém Moosu“

1978 Galerie Mühlegässchen, Ins

1979 Kulturní centrum, Neuenburg („Hledání ztracené vesnice“)

1981 Photogalerie 11, Nidau

1981 Nikon Galerie, Zürich

1982 Galerie Schmidgasse, Solothurn

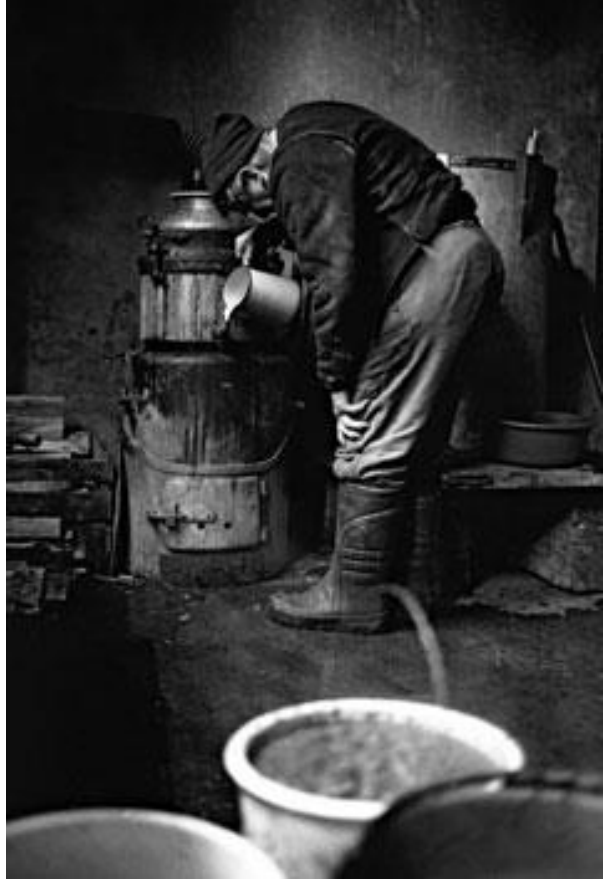
1983 Stadthaus Wien („Photographie 83“)

1984 Abbruchgalerie, Bern („Snímky z Imsu“)

1985 Nikon Galerie, Zürich („Poezie reality a realita poezie“)
1986 Photoforum PasquArt, Biel
1987 Švýcarské kulturní středisko, Paříž
1988 Muzeum umění, Solothurn
1989 Foto Galerie, Bern
1990 Photoforum, Zürich
1992 Švýcarský literární archiv, Bern („Neuenburgský labyrint Friedricha Dürrenmatta“)
1993 Medienausbildungszentrum, Luzern
1993 Museum Schwab, Biel („Tváře a prahistorky“)
1995 Schweizerische Landesbibliothek, Bern
1996 Malá galerie České spořitelny, Kladno („Kruhy“)
1997 Zámek Horaždovice („Jedná vesnice“)
2001 Galerie Jegge, Biel
2004 Kambly AG, Trubsachen 2004 („Gotthelf – cesta k mistrovství“)
2006 La cabane, Murten
2007 Kostel Pasquart, Biel, putovní výstava („Cizinci bez dokumentů“)
2007 Gewölbegalerie, Biel
2009 Kunstraum, Bern

Knihy

„Albert Anker“, Eigenverlag, Ins 1981
„Martin Ziegmüller“(katalog), nakl. Kunstkeller, Bern 1987
„Nidau“, nakl. ONO, Nidau 1989
„Gesichter und Urgeschichten“(katalog), nakl. Museum Schwab 1993
„Das Milchbuch“, nakl. Zentralverband der Milchproduzenten, Bern 1994
„Zahlen bitte“, Kulturbericht des Bundesamts für Kultur BAK, Bern 1999
„Rheinfelden. Annäherung an eine Stadt“, nakl. Hochparterre, Zürich 1999
„Heini Stucki 1969-1999“ (Monographie), nakl. Benteli, Bern 2000
„Murten“, nakl. Licorne 2002
„Walter Arnold Steffen“, nakl. Scheidegger&Spiess, Zürich 2002
„Ich werde gehen, wie ich kam – alleine“, nakl. Goethe, Frankfurt am Main 2004
„Es war einmal ein Dorf“, nakl. Herausgeber.ch, Bern 2009 (vyjde v říjnu 2009)

Úvahy autora k vystaveným fotografiím.

Špice Matterhornu je z Afriky. Před mnoha miliony let se při ústupu Tethys oceánu posunula tektonická deska směrem na sever. Špička Matterhornu je zbytkem erozí způsobeným odštěpením této „africké desky“.

V Africe hrají duchové předků důležitou roli – jsou obávaní a uctívání. Většina osob vesnice Insu, kteří jsou na mých fotografiích, mezitím taky odešla do země předků. Občas se přede mnou objeví jako ve snu, někdy hrozivě, někdy přívětivě.

Tak jako je špička Matterhornu africká i moje duševní podhoubí je africké. Na začátku mého fotografického podnikání jsem začal instinktivně dokumentovat život staré vesnice, život, který mezitím docela zmizel. Nejstarší z těchto fotografií jsou čtyřicet let staré – dnes mi připadají jako snové obrazy zmizelého času. Například fotografie koláře Fritze Grädela a rodiny kováře Webera při výrobě obručového kola. Fritz Grädel byl posledním kolářem ve vesnici, posledním představitelem řemesla, které se na stejném místě provozovalo 600 let před naším letopočtem.

V keltských náhrobních mohylách v lese nad vesnicí Ins bylo v 19. století vykopáno obručové kolo povozu. Podle zbytků kování, loukotí a železné obruče se zjistilo, že řemeslo koláře s jeho téměř neměnitelnou technikou má v Insu 2500 letou tradici.

A teď si představme dlouhou linii předků Fritze Grädela a jeho kolegů stejného řemesla: dlouhá řada tváří, rukou, dílen a osudů. Kovářská výheň, rozžhavené železo, kouř a saze, pronikavý zvuk kladiva bušícího do kovadliny. Za zvuků téhle hudby se točilo kolo času, vznikaly obrovské říše, které se znovu rozpadaly v prach, války a mír v nekonečném střídání, nová náboženství, kulturní proudy, módy – krvavý a pestrý proces skrze prostor a čas.

V dílnách Fritze Grädela a kovářské rodiny Webera byly tyto zvraty určitě pociťovány. Přesto všichni zůstávali, díky přetrvávajícímu řemeslu, pevně zakotveni v přítomnosti. Tohle platí i pro ostatní osoby na mých fotografiích z Insu, pro bednáře, košíkáře, ševce a polního krysaře. Jde o zachycené obrazy něčeho, co v našem digitálním věku už reálně neexistuje. Mé fotografie jsou tudíž svědkem toku času, hlavně dnes, kdy technika a strukturální změny společnosti probíhají stále rychleji.

Z tohoto důvodu jsou moje staré fotografie důležité. Tvoří totiž kořeny časové říše, ze které mohu i já růst dále do budoucnosti.

*Heini Stucki
Biel, 2009*